

Eimova mistrovská jízda v Sao Paulu

CVI Sao Paulo 4. – 5. 10. 2009

15. 6. 2009

Zrovna jsem mluvil s Danielem Kaiserem, bohužel jsem mu musel říct, že kvůli přetřhaným vazům v kotníku se nezúčastním CHIO Aachen, byl zklamaný. Ale pak z něho najednou vypadlo: „Měl jsem pro Tebe překvapení, ale když nepřijedeš, řeknu ti to po síti, brazilská federace mě zve opět na závody do Sao Paula a chtějí abych přijel i s pár dalšími kvalitními voltizáky. Tak co ty na to? Jediná tvá starost je pas, cvičky, dres a hudba.“ Cože? A kdy to je? „V říjnu, ale přesně nevím.“ Tak jo! „A můžeme jet spolu z Lipska přijedeš o den dřív, ať jsme ready...“

5. 9. 2009

„Takže Petře, odlítáme 25. září večer z Lipska, OK?“ Prosím?! To ne, děláš si srandu, že ano? Vždyť jsem ti říkal, že ten víkend máme MČR, u nás, v Tlumačově! Dany, jestli to nepůjde změnit, je mi líto, ale nepoletím...“

10. 9. 2009

„Mám pro tebe skvělou zprávu, let je přesunutý, letíš 29.září, ale musíš letět z Lipska. Já letím dvacátého pátého...“ Wau, tak to je bomba, už jsem s tím ani nepočítal, ale z Lipska a sám...

27. 9. 2009

Skončilo mistrovství České republiky ve voltizě. Tak teď ještě vrátit halu zemského hřebčince Tlumačov do původního stavu a pak rychle prát a chystat věci na závody. Při všem tom shonu jsem málem zapomněl na narozeniny naší reprezentantky Nely Mikeskové... Takže balit se zvládnou přeci i zítra. No, jak se asi předpokládalo, zároveň ke skvělé oslavě přišli na řadu i přípitky k úspěšnému pořádání mistráku a skvělým výsledkům. Pondělí ráno se nese v duchu lehkého nevyspání, ale není čas, zítra odlétám do Brazílie.

29. 9. 2009 – 8.30 hod.

Rád cestuji a cestuji celkem často, nejčastěji vlakem, vyhovuje mi to. Stihnu si hodně věcí promyslet, číst, relaxovat a jen tak koukat z okna. Ale když je zima a prší a vlaky jsou napresovaný, je to nic moc, horší je už snad jen cestovat ráno do školy přes celý Brno napráskanou šalinou. No v České Třebové přeseďám, tak snad to bude lepší...

29. 9. 2009 – 16.50 hod.

Lepzig - Flughafen - konečně jsem tu, zvládl jsem to, teda ten přestup v Drážďanech byl teda kvaltovej, zase jsem měl víc štěstí než rozumu. Tak a co teď? Mám jen kus papíru a tam jen jak poletím, letenka koupená on-line... - Excuse me please...- Bezva, tak za pět minut mi odbaví zavazadla a pak musím jít na Gate 7. Na letišti se dozvídám o zajímavých novinkách, nesmím si vzít žádné tekutiny, jediné zabalené zvlášť po 100 ml... Co je to za blbost? Že kvůli teroristům? Zajímavý, myslel jsem, že je lepší to mít separé a ty chemikálie smíchat až v letadle... Tak jak jsme to dělali v chemii, né že bysme teda chtěli něco vyhazovat do vzduchu... Do toho se mi každou chvíli vybaví slova mé přítelkyně, miláčku já mám tušení. Mám strašnej strach, že to s tebou spadne... Přestávám být tak klidný. Snažím se rozptýlit vtípnou vzpomínkou: Statistika je úžasná věc, např. když by měl někdo strach z bomby na palubě, je lepší, když on sám si jednu vezme sebou, protože pravděpodobnost, že se na palubě jednoho letu objeví 2 bomby je mizivá.

Slyšel jsem dokonce o manželích, kteří při své práci hodně létají, prý nikdy neletí stejným letem spolu, ale vždy každý jiným, mají totiž dvě děti a tak nechtějí, aby v případě neštěstí zůstali sirotky.

Minerálku jsem dopil, všechno jídlo dojedl... Asi prasknu... Tak teď kontrola příručních zavazadel a jestli nemám zbraň... Prosím? To si mám vážně sundat i pásek od kalhot? Samozřejmě vše bez problémů, tak ještě počkat na boarding time a můžeme letět. Terminal bus nás odvezl k malému letadlu Air France Regional... To letadélko se mi opravdu líbilo, uvnitř byly v každé řadě jen tři sedačky a já měl celé dvojsedadlo jen pro sebe.

29. 9. 2009 – 19.00 hod.

Venku je tmavo, jen déšť a vítr a kolem letadla se ještě pohybuje pár techniků. Máme ještě chvíli čas a tak vzpomínám, kdy jsem letěl naposledy. Bylo mi 18 let, to jsem letěl s ČSA, všemu jsem rozuměl, žádný problém. Ale teď jsem tady jediný Čech... Naštěstí je vše pochopitelné z obrázků a letuška mluví výborně anglicky, tak to nebude problém.

Moc se mi líbí, jak letadlo přijede konečně na svoji runway a najednou přijde to zrychlení a pak úžasný pocit, když se odlepíme od země a stoupáme. Pak už jen vyrovnat tlak v uších a mohu si začít vychutnávat let. Nikdy nezapomenu ten neuvěřitelný zlom, asi po deseti minutách jsme se najednou z bouřlivých mračen ocitly nad mraky. Skvostné jasno, romanticky zapadající slunce a pod námi deštivá oblaka připomínající obrovskou peřinu. Utekla sotva hodina a už se před námi objevuje velký blikající a zářící koláč. Milovaná Paříž, letiště Charles DeGole - jedno ze tří největších letišť v Evropě. Krásně hladké přistání a za malý okamžik už můžu přestupovat. Musím se přepravit z terminálu 2G na terminál 2A. Takže z letiště ven, najít správný autobus, pak přesednout na další zastávce na jiný autobus a snad tam trefím. Ještě, že dogma, které se šíří o Francouzech, že nemluví anglicky, tady neplatí, jinak bych byl s pouhým „merci buku, bon jour, bon voyage a sava bien“ naprosto ztracen.

29. 9. 2009 – 23.00 hod.

Vše jsem zvládl překvapivě bez problémů. Nyní znovu přes letištní kontroly a můžu čekat než mě pustí do letadla.

Cesta z Paříže do Sao Paula trvala asi 11 hodin, letěl jsem s velmi dobrou společností TAM, bylo výborné, že každé sedadlo bylo opatřeno DVD přehrávačem, který nabízel všemožnou zábavu od poslouchání hudby, přes sledování široké škály filmů až po hraní her po lokální síti s cestujícími na palubě... K tomu snad ani není třeba zmiňovat mini večeři, mini snídaní a minidrinky, které vám mohou pomoci usnout nebo překonat strach z létání. :o)

Během letu do Brazílie jste povinni vyplnit asi tři úřední formuláře, bez kterých vás nepustí do země. Je to podobné jako při cestování do USA, až na to že mi připadlo že se na to neklade takový důraz jako tam. Na formulář o chřipce H1N1 se ani nepodívali...

30. 9. 2009 – 7.00 hod. brazilského času

Vycházím z letiště a nemám ani ponětí, kdo a kde mě bude čekat, všude stojí plno lidí s různými cedulkami se jmény, ale moje jméno nikde. Odcházím ven na čerstvý vzduch, v tom najednou za mnou přiběhne neznámý muž hovořící pouze portugalsky, naštěstí má „šustku“ FEI, tak je mi vše jasné. Dostávám od něj složku, na které je napsáno Mr. Petr Eim. Tak nyní se začínám cítit jako nějaký VIP. Ve složce je podrobně vepsáno vše, co mě čeká od teď až do odjezdu. První známá tvář, kterou na letišti potkávám, je uznávaný mezinárodní rozhodčí Mr. Roland Bohlen ze Švýcarska. Přijel před půl hodinou. Srdečně mě vítá a dáváme se do hovoru, kterým si krátíme čas při čekání na amerického rozhodčího. Jsem unavený, ale přesto se snažím konverzovat jak jen nejlépe umím. Asi za tři hodiny se konečně objeví Američan... Jsem naprosto vyčerpaný a zvládám už jen přikyvovat, nasedáme do transitu,

zavřou se dveře a upadám do tvrdého spánku. Asi po hodinové cestě, při které jsem měl pocit, že cestovat po „kočičích hlavách“ je balada, jsme dorazili k hotelu, rozhodčí vystoupily. Žaludek se mi kroutí hlady a tak se alespoň podle slovníku pokouším zeptat, jak je to ještě daleko. Prý moc ne. Hmm, tak to mi hodně pomohlo. Pravděpodobně budou mít jiné vnímání pro „daleko“ než já, vzhledem k tomu, že jejich země má rozlohu asi jako půlka Evropy.

30. 9. 2009 – 11.30 hod.

Řidič brazilské federace zvoní na zvonek a naklání se ke kameře, pak mumlá něco brazilsky a ukazuje na mi, abych si vzal věci a šel za ním. Otevřela nám služebná, jak jsem tak z prvního dojmu usoudil. Následuji ji dovnitř. Jdeme po krásných kamenných schodech, kolem nás bují různé okrasné rostliny. Vystoupám schody a přede mnou krásná vila s bazénem... Tak tady se mi bude líbit. Paní domu mne vítá, anglicky moc nemluví, ale je velmi příjemná a srdečná. Ukazuje na pokoj. Vstoupím do něj a rázem jsem rozzářený a šťastný, konečně se setkávám se svými přáteli. Danile je zde již od soboty, Matthias s Mariou přijeli včera odpoledne a Sarah včera ráno. Dáváme se do řeči a já se najednou cítím plný energie. Jsme v místnosti, kde jsou dva počítače s připojením na internet. Napsat domů a vyplnit interview, které jsem slíbil pro zpravodajský portál Jezdectví.cz, jsou dvě hlavní věci, které musím udělat. Usedám k počítači a odpovídám na jednu otázku vedle druhé, do toho si stíhám povídat s přáteli a ještě dělat obličej do foťáku, za kterým se culí Daniel. Všichni jsou skvěle naladěni. Volnou chvílí si vyplňují hraním na kytaru a zpěvem. To už je však pro mě moc a tak jen poslouchám a vychutnávám si tu pohodu. Oběd na sebe našťěstí nenechal dlouho čekat. Dvě služebné nám dnes nachystaly těstoviny, s plátky vepřového masa parmezánem a čerstvou zeleninou. Jsem naprosto spokojený. „Tááák a teď bych si dal ještě čokoládový dortík“, říkám bez ostychu. K tomu dostávám ještě kávičku a cítím se jako král. Bohužel mi nedávají příliš času na vegetování, odjíždíme na trénink...

30. 9. 2009 – 14.00 hod.

Zdejší počasí jsem si představoval trochu jinak... No, ale co bych chtěl, v říjnu tady teprve začíná jaro. Je asi 15 stupňů Celsia, zataženo a poprchá. Přijíždíme do jezdeckého oddílu, u vjezdu mě trochu překvapuje brána, za kterou je „vrátný“, který nás pouští dovnitř areálu. „No, to asi aby sem nechodili cizí lidé, ale jen majitelé koní, jezdci a ošetřovatelé,“ pomyslím si... Areál je situován ve velmi pěkném prostředí. Připadám si jako na poloostrově, protože kolem nás je obrovské jezero a na druhý břeh nedohledno. Stáje pro koně jsou velmi pěkné, vzdušné a prostorné. Všechno je uklizené a čisté. Stáje jsou velmi hezky členěné. Jsem překvapený, asi jsem čekal horší podmínky. Zdá se, že zajištění stájí je velmi dobré. Co mě překvapuje, je, že když se jdeme převlékat do velkých šaten se skříňkami, tak po cestě potkávám vyšetřovací místnost... K čemu tu máte tuhle místnost? - zajímáme se... Je to na inseminování, podkování? – „To je vyšetřovna pro naše dva veterináře, takže vlastně pro vše co je potřeba.“ A to má každý oddíl svého vlastního veterináře s vlastní vyšetřovnou? „No většinou ano.“ Tak dle těchto zjištění začínám mít pocit, že se ocitám trochu v jiném světě, než na který jsem zvyklý. Za chvíli nám začíná trénink, plníme rozkazy, převléct a přijít na jízdárnu. Halu nemají, nebo alespoň ne tak klasickou, jako je u nás. Mají jen zastřešenou jízdárnu, ale velmi dobrý pískový povrch. Jdeme se se Sárou a Danielem rozběhat a trochu rozcvičit. Když se vracíme, jsem překvapený že už tam máme nachystaného koně, který se opracovává. Ani netuším, kdo ho přivedl a nachystal, abych mu poděkoval. Nechci, aby tady o nás někdo pečoval, jako bychom byli nějaký hvězdy, či co. Za chvíli jdeme trénovat, takže opouštím všechny myšlenky a začínám se soustředit na nového koně, sleduji jak cválá jak se pohybuje a jeho reakce na okolí. Ptáme se Daniela, který již na něm před dvěma dny cvičil, na veškeré základní informace. Hlavním zjištěním je, že se jedná o 7letého koně, který je na

voltiž používán asi půl roku. To mě trochu zaráží, ale už je opracovaný a tak hurá cvičit! Hlavně opatrně na kotník.

Z takového mladého voltizního koně jsem vcelku mile překvapen, jak se s ním dá sžít a při druhém cvalu jsem již schopný pořádného náskoku i zášvihů do stojek. Stojí se na něm celkem dobře. Trošku vynáší ven a volnou budu muset zjednodušit. Nejen kvůli sobě, ale zřejmě hlavně kvůli mladému koníkovi. Trénink končí, pocit máme celkem dobrý, něco jim snad předvedeme. Jdeme hned odstrojít koně a postarat se o něj - vodit. Mají tady placené ošetřovatele. Ten, od kterého si koně přebírám, se tváří dosti překvapeně. Když vodíme koně, spekulujeme s Danielem, proč si nás sem zvou, když nám pak dají mladé koně, na kterých jim nemůžeme ukázat naše maximum. Předáváme koně ošřovateli, který ho bere umýt. Bereme i desinfekční šampón, který má neutralizovat pokožku koně. Jsem velmi překvapen, jak důkladně koně umývá. Včetně opravdu důkladné očisty krajiny mezinoží, což sem jinde zatím neviděl. Ošetřovatel koně je pořád udivený, že jsme s ním a s koněm a pomáháme mu. Dozvídám se od Daniela, že běžně to tu chodí tak, že bohaté děti přijedou na trénink, odcvičí a jedou domů. Prý se vůbec o koně nestarají. Tak tohle považuji za obrovský nedostatek... Voltiž jako taková má mladé zájemce o koně učit pečovat a správně k nim přistupovat... Nesmí to být jen o cvičení.

30. 9. 2009 – 20.00 hod.

Dorazili jsme zpět do vily a šilháme hlady. Maria s Mathiasem dostali zajímavý nápad... Pojedeme na večeři. Naši hostitelé nám doporučili velmi kvalitní restauraci, zaplat' 120 brazilských realů a jez a pij, co hrdlo ráčí. Jak je všeobecně známo, Brazílie je zemí hovězího skotu. A tahle restaurace byla speciálně zaměřena na nejlepší masné hovězí maso. U stolu jsme dostali letáček, na němž byl nakreslený obrázek a očíslované lokality na těle, ze kterých jste si mohli vybrat a ochutnat stake. Střídali se u nás co minutu jeden. „Dáte si čtverku?“ - Co je čtverka? - „Hovězí zadní středně propečené.“ Ano prosím, jeden kousek. - „Pane dáte si osmičku?“ - A co je osmička? - „Stake ze svíčkové pane, prosím.“ - „Pane, smím vám nabídnout sklenici ledového vína z argenty?“ - Ano děkuji, ochutnám... Talíř, přede mnou je plný masa, už je mi z toho nevolno. Před námi na stole jsou grilované banány, zelenina, speciální nadýchané pečivo a spousta pití. Ale už jsme úplně plní... „Platit prosím!“ Zpět do vily jsme jeli taxíkem a tím pro mě dnešní den končí, jsem unavený jako kuň... Jdu spát.

1. 10. 2009 – 9.00 hod.

Vstávám. Konečně jsem se pořádně prospal. Snídaně, srandičky u bazénu, oběd... Po obědě odjíždíme do arálu, kde se mají konat závody. Cesta je hrozně zdoluhavá. Naštěstí jedu s prima lidmi. Se Sárou a s Danielem vymýšlíme různé pózy a ksichtíky, ve kterých se fotíme... I cestu jsi jsme schopni neuvěřitelně zkrátit a zpříjemnit. Prostě, když jste v dobré společnosti, je jedno, kde jste. Asi po hodině a půl zábavného cestování přijíždíme k areálu. Před námi se tyčí obrovská brána, na kterou je navázána zděná místnost. V ní jsou tři hlídači se zbraněmi. Kontrolují naše doklady a ptají se, odkud jsme. Asi po pětiminutové kontrole nás konečně pouští dovnitř. Najednou se před námi rozprostírá dlouhá cesta lemovaná stromořadím. Ta alej stromů po celé délce je prostě neuvěřitelná a vytváří jakési kouzlo, které nás odvádí od všeho ostatního. Každých tři sta metrů potkáváme stráž se zbraní, musím říct, že nám to trochu nahání hrůzu. Ano, na jednu stranu jsme v bezpečí, ale kde jsme se to vlastně octli? Snad to není sídlo nějakého drogového magnáta... Přijíždíme k hotelu který snad ani není možné popsat slovy, překrásná architektura, stylové vybavení, a to vše zasazeno do fascinujícího prostředí. Jeden druhého štípeme a ptáme se, jestli jsme se neocitli v nebi. Nadcházející noc strávíme v tomto luxusu. Jídla co hrdlo ráčí a kdybych věděl, co dostanu k večeři zde, včera bych se snad ani neobtěžoval chodit do luxusní

restaurace. Jestli včera jsme byli uneseni, tak dnes to byl labužnický zážitek. Steaky, těstoviny, parmezán, ovoce, víno, pivo, deserty... Vše absolutně té nejvyšší dostupné kvality. Po večeri relaxujeme u kulečníku a hotelového bazénu, zítra nás čeká trénink a veterinární prohlídka koní, pak se budeme muset přestěhovat z tohoto hotelu do hotelu pro závodníky.

2. 10. 2009 – 8.00 hod.

Vstávám mezi prvními, nechci si nechat ujít veterinární prohlídku a chci vidět znovu celý areál. Jdu se do stájí podívat, jaké tu mají koně. To, co vidím, mě trochu vyvádí z míry. Předemnou kouká z boxu zvláštní chladnokrevník, vypadá jako kdyby měl edém hlavy... A ten krk, je to jak Arnold Schwarzeneger, jenom v koňském pojetí. Jedná se o překrásného hřebce plemene bretaňský kůň. Pokračuji v prohlídce a dostávám se k povozům, které se blyští a jsou jiného typu než jsem vídal v Evropě. Veterina začne až za hodinu, sedám tedy na kolo a jedu zpět do hotelu na snídani.

Na snídani se již všichni potkáváme a odjíždíme jeepem do asi kilometr vzdálené závodní arény, ve které bude probíhat veterina. Překvapením pro mě je, že probíhá na měkkém podkladě. Jeden kůň za druhým procházejí bez jakýchkoli problémů... Tedy až na našeho, který je jako jediný ze všech vyloučen pro kulhání. Nejsem příliš překvapen, již po prvním tréninku, když jsem s ním klusal, jsem měl pocit, že není zcela O.K., což se o dva dny později potvrdilo. Co teď? Na kom pojedeme? Přichází dcera předsedy brazilské voltizní disciplíny a nabízí nám možné varianty. Dostávám koně, který je dle jejích slov absolutně bez problémů, vše snese a nosí skupinu. Tak to je super, aspoň budu mít zkušeného koně, žádný problém. Trénink mám na tomto koni až v 16 hod. Prima, jdu se natáhnout s přáteli k bazénku a chytat bronz.

2. 10. 2009 – 16.00 hod.

Maria a Matthias již mají tréninky za sebou. Marie si vybrala chladnokrevného valacha, na kterém při své drobné postavě měla asi tolik místa, jako kdyby cvičila svojí volnou sestavu na zemi. Matthias měl docela náročného koníka, ale jako profesionál se s ním dokázal velmi dobře srovnat. I přesto, že nebyl zcela spokojený, vypadalo jeho cvičení velmi dobře. Sarah dostala zkušeného koně jménem... ????? ...a šlo vidět, že jí seděl daleko víc, než koník původní. Pak měl trénink Daniel. Již před tím se zmínil, že už na tomto koni jednou trénoval a že má v celku příjemný cval a že na něm v podstatě zvládne zacvičit vše ze své sestavy. Tento kůň se jmenoval Toledo. Jako poslední jsem měl trénink já. Již jsem se neptal, jaký koník a co zač to je, protože ze slov slečny, která ho znala, vyplynulo, že se jedná o pohodového koně. Začal jsem tedy povinnou sestavou a cítil jsem se na něm za krátko velmi dobře, ale to byla povinná. Ve volné však nastaly jisté komplikace... Při pokusu o venkovní džigitovku kolem madla, kterou pokládám za jeden z nejzajímavějších cviků své volné sestavy, se mi kůň ošklivě splašil. Ocítl jsem se ve vteřině vzhůru nohama a kůň začal zběsile tryskat, ani jsem nevěděl, jak a kdy jsem se pustil, ale jediné co mě při pádu na zem napadlo, bylo chránit si hlavu. Skončil jsem pod kopyty neovladatelného koně a naštěstí díky naučeným reakcím to odnesl pouze triceps pravé ruky, který se setkal s tryskajícím, bezcitným pravým kopytem. Co to bylo? Proč? Co jsem udělal špatně, možná jsem tam dlouho vysel a to ho rozčílilo. Rozhodl jsem se daný cvik zopakovat v jednodušším provedení... Avšak nastalo to stejné. Zbytek cviků, které jsem zkusil, byly zvládnutelné, ale ani v jednom jsem se necítil dobře a věděl jsem již jediné - nemohu dělat žádnou džigitovku. To znamenalo zjednodušení sestavy asi o 50 %, dále vypustit jeden cvik z povinných cviků technické sestavy. Napadala mě jen otázka, proč vlastně za takovýchto podmínek soutěžit. Nejel jsem sem předvádět vrcholné výkony, ale chtěl jsem předvést to, co předpokládám, že se lidem na mém cvičení líbí a to je soulad s pohybem koně, jemné a lehké cvičení a hlavně se cítit dobře a alespoň nějaké momenty sestav si vychutnat a užít. Věděl jsem, že toto nebude možné. Byl jsem dobitý, nevěděl jestli

budu moci používat druhý den ruku a k tomu pocit, že to, co předvedu, na tomto koni bude tragické. O pár hodin později, kdy už si mne vzal do péče brazilský fyzioterapeut a dostal jsem masáž a myorelaxancium, za mnou přišli s nabídkou startovat s Danielem na koni Toledo. Nechtěl jsem tohoto koně, již tak nesoucího skupinu a dva jednotlivce, zatěžovat přítomností dalšího cvičence. Z hlediska pravidel bylo již tohle moc. Ale rozhodčí povolili výjimku. Věděl jsem naštěstí již podle sledování tohoto koně v tréninku a jak na něm Daniel cvičil, že i bez tréninku na něm zvládnu daleko víc než na předchozím „lumpíkoví“. Po večeři a ubytování se v příjemném motelu jsem cítil potřebu pomoci svalů k relaxaci a tudíž z čistě terapeutického hlediska jsem si dopřál pár drinků brazilského long drinku Cajpirinha... Musím říct, že po třetím už mě nic nebolelo a mohl jsem si blaženě dopřát hlubokého spánku.

3. 10. 2009 – 6.30 hod.

Snídaně v tomto motelu byly královského stylu. Švédské stoly překypovali snídaněmi ze všech koutů světa. Od vajíček, párků, přes sýry, ovoce, salámy, jogurty, müsli, lupínky, teplé čerstvé pečivo, až po ovoce, džusy, mléka atd.

Ruka mě již naštěstí nebolela tolik co předchozí den, byla sice trochu oteklá a hrála barvami, ale naštěstí si zachovala svou funkčnost. Nejen Cajpirinha bych přisuzoval díky, ale již ze zkušenosti s úrazy vždy doplňuji jakoukoli léčbu vhodnými homeopatiky, poněvadž s nimi mám dobrou zkušenost co se rychlejší regenerace týká.

V 10 hodin začaly závody povinnými sestavami jednotlivců. Daniel a já jsme měli přijít na řadu až ve dvanáct hodin. Bohužel i přes krásnou otevřenou halu nastaly během povinných sestav drobné problémy s hudbou a tak se všechny musely odjet bez hudby. Co nás nenapadlo, zpříjemňovali jsme zdejší atmosféru různými zvuky, které měli připomínat alespoň zdánlivě hudbu. Toto jsme si ale samozřejmě mohli dovolit pouze při nástupu. A tak vždy když nastupoval někdo z našeho evropského týmu, stál u vchodu hlouček žluťásků, kteří se vlnili a zvučili v rytmu samby. Proč žluťásků? Již když byla plánovaná naše cesta, navrhl jsem Danielovi, že bylo jistě vhodné, abychom jako pozvaní měli alespoň společné trička. Vybral jsem výrazné žluté a doplnil je o naše jména a pár drobných detailů, jako byla vlajka Brazílie a Evropské unie, což mělo reprezentovat naši evropskou soudržnost a mezinárodní týmové přátelství... (prosím nevztahovat na politickou situaci).

Povinná sestava se nám všem vydařila velmi dobře, tudíž bylo jen na rozhodčích, kde a v čem viděli zásadní rozdíly a jak nás ohodnotili. V mužích: 1. Matthias, 2. Petr (já) 3. Daniel.

Ženám seniorkám s velkým náskokem začala kralovat Sára. A v ženách juniorkách se podobně dařilo Marii. Po povinných sestavách jsme si tudíž mohli všichni blahopřát a byli velmi spokojení. Odpolední volné sestavy již byly mnohem zajímavější. První nastoupila na start Maria Bondar z Ruska, které se ještě bohužel nepodařilo zcela sžít s novým chladěsem a ve své volné sestavě měla několik viditelných chyb. Sarah Starck nás všechny velmi mile překvapila, na to, že již dva roky necvičí, se velmi dobře dokázala vcítit do rytmu nového koně a i přes občasná drobná zaváhání zajela skvělou sestavu. Po Sáře byla řada na nás.

Daniel zkoušel na koni spousty cviků a zdálo se, že Toledo má jisté problémy s jeho venkovní džigitovkou. Já, protože jsem si byl vědom toho, že jsem přespočetný, jsem chtěl koně co nejméně zatížit a tak jsem zkusil tři cviky, zjistil, že to nějak půjde a šli jsme na start. Daniel zajel svoji sestavu jen s jedním drobným zaváháním a i když po zazvonění, přesto ukončil svou obtížnou sestavu svým fenomenálním odskokem. No, musím přiznat, že není jednoduché jít cvičit po někom, jehož cvičení obdivujete a hlavně víte, že jste hendikepován tím, že nemůžete odskočit svým oblíbeným odskokem. Navíc přes problém s CD diskem jsem musel svou sestavu jet na jinou hudbu. Sestavu jsem nakonec zvládl zajet dobře, až na chybu v posledním cviku, ze kterého jsem se tak trochu nedobrovolně ocitl na zemi, naštěstí bez doteku rukou a tak mě nečekala až tak vysoká bodová srážka. Byl jsem ale v celku spokojený,

protože jsem se rozhodl jet sestavu celou jak má být a hodnocení našeho teamu bylo kladné. Pořadí se po volných sestavách nezměnilo.

Po našich volných jízdách jsme se šli kompletně postarat o Toleda. Vykoupali jsme ho, šli se projít na půl hodinovou vycházku. Po té jsme ještě shlédli něco málo ze skupin.

Na těchto závodech byly zastoupeny Brazílie, Columbie, Venezuela a z Evropy náš „Evropský team“: Daniel Kaiser - Německo (3. místo na MS v Brně 2008, 3. místo na ME ve Švédsku 2009). Sarah Starck - Německo (3. místo na mistrovství Německa 2006, 3. místo na mistrovství Německa 2007), Maria Bondar - Rusko (6. místo ME Švédsko 2009), Matthias Lang - Francie (1. místo na MS v Německu 2000, ME v Polsku 2001, WEG ve Španělsku 2002 a ME ve Francii 2003) a já. Tedy celkem 7 států. Celkem asi 12 koní a 50 cvičenců (skupiny i jednotlivci dohromady). Tedy jednalo se v podstatě spíš o závody rodinného typu, než o velké mezinárodní závody...

Možná by bylo dobré se nyní zmínit o brazilské voltíži. Brazílie je poslední dobou zemí, která se dere kupředu a toto je vidět i ve voltíži. A musím říci, že tedy o progres se tady velmi snaží. Za krátké období, od kterého se účastní mezinárodních závodů, je vidět velký krok kupředu. Seniorské skupiny mají velmi náročné volné a jsou navzájem konkurence schopné. V jednotlivcích se nebojí riskovat a je často vidět velká originalita a snaha o inovaci. Opravdu musím říci, že bylo na co se dívat. Snad pokud je co vytknout, myslím že by jim do budoucna dosti pomohla větší soudržnost. Je zde na cvičence vyvíjen poměrně dosti velký tlak: „Musíte je porazit, jeďte na 200 procent.“ Bohužel, právě to je (spolu se snahou rychlého růstu kupředu) příčinou poměrně častých úrazů. Stres a dvoudenní vypjetí, na takovýchto závodech vede často k tomu že jsou nedůsledně připravené svaly přetěžovány. Důsledkem tohoto pak bývají nekoordinované dopady, kdy dané svaly přestávají plnit svou funkci a nárazy tlumí převážně kloub, šlacha a kost... Proti tomu je třeba bojovat, trochu zpomalit a postupovat v tréninku krok za krokem a nepřeskakovat jednotlivé etapy řádného tréninkového procesu. Ale problémy, které jsem zmínil se netýkají pouze Brazílie, ale spíše celého voltížního světa. Za posledních 5 let se podstatně zvýšila úrazovost na mezinárodních závodech. Brazílie mě jen přinutila se nad tím problémem zamyslet. Jediným možným řešením je prevence úrazů. Je nutné si uvědomit, že každá rána se za několik let ozve a dá o sobě citelně vědět. S tímto vědomím je třeba přistupovat k tréninkům i k závodění. Nehledě na fakt, že to hází na voltížní sport špatné světlo.

3. 10. 2009 – 20.00 hod.

Jelikož byl dnes náročný den, rozhodli jsme se večer trávit na pokoji. Jen tak jsme si povídali, odpočívali a koukali na telku.

4. 10. 2009 – 6.00 hod.

Budíček. Závody sice začínají až v deset, ale musíme se sbalit a odvést všechny věci z hotelu. Opět si jdeme vychutnat báječnou snídani. Ještě se odhlásit z hotelu a zaplatit útratu za pateční večer.

V autě jedeme naprosto přeplnění, ale každý, kdo jezdívá často na závody, tohle dobře zná. V závodním areálu nám dnes zakázali chodit k bazénu, protože přijeli nějakí významní lidé. „Hmmm, tak to už se teda asi dnes neopálím.“ Technické sestavy začaly podle programu v 10 hodin a startovní pořadí zůstalo stejné jako předchozí den. Maria svou technickou sestavu předvedla bez problémů, stejně tak Sára. Naproti tomu Daniel měl s technickou sestavou menší problémy a nedokázal se v bočním stoji ideálně sehrát s koněm a ke všemu ještě nestihl hvězdičky, za což byl tvrdě penalizován. Nyní jsem byl na řadě já, největší strach jsem měl z boční stoje a z džigitovky na krk, bylo vidět, že na některé cviky není Toledo zcela zvyklý. Ve stoji jsem měl drobné zaváhání, můj věčný problém s tužšími koleny, ale zbytek jsem si vychutnal, takže jsem měl dobrý pocit. Bohužel během našeho vystoupení se na opracovišti

odehrála nepříjemná situace. Matthias, který se připravoval na svůj start, měl nehodu. Jeho kůň v momentě, kdy stál jednou nohou v madle, se splášil. Vypadalo to, že důvodem byl hluk, který vycházel z kuchyně. Ta byla kousek od opracoviště, pod střechou téže haly, oddělená pouze bílou plachtou. Bohužel Matthias neměl ani šanci zareagovat a přepadl přes koně a noha mu zůstala v madle. Dopadl na zem s vymknutým kotníkem. V době, kdy jsme se vraceli s Danielem ze startu, již byl v péči ošetřovatelů. Ti kotník chladili, zabandážovali a Matthias se rozhodl nastoupit na start. Jeho kůň však od začátku vykazoval značnou nevyrovnanost a utíkal příliš dopředu... Po třech cvičích se Matthias rozhodl vzdát závod. Všechny nás to mrzelo také z toho důvodu, že si nebudeme moci užívat zbytek jeho stále úžasného cvičení. Poté, co jsme však viděli jeho oteklý kotník, jsme se ale všichni divili, že vůbec naběhl na start.

Po obědě následovala naše poslední vystoupení – volné sestavy. První své umění předvedla Maria... Precizní a sebejistá sestava. Oproti minulému dni šla o sto procent lépe a všichni jen koukali s otevřenou pusou. Byl to skvělý zážitek. Díky trenérovi Martinovi Vaváčkovi, u kterého dva roky trénovala, byla její sestava nabitá neskutečně obtížnými cviky. Přemet dozadu, výskok do roznožení a zpět do sebejistého postavení. Bylo to přesné, plynulé a zacvičené s lehkostí a s hudbou. Opravdu vrcholná sestava na závěr sezony.

Sarah Starck nastupovala pár závodníků po Marii Bondar. Vypadala velmi soustředěně a celou sestavu jela bez jediného zaváhání. Byli jsme ohromeni, po jak dlouhé době bez závodění se náhle dokázala dostat do tak dobré formy. Bylo vidět, že si celou jízdu užívá naplno. Před dokončením její sestavy zazvonil zvonek a Sara byla rozhodnutá zakončit svou volnou sestavu arabským skokem (hvězda bez rukou). Avšak neodrazila se dostatečně vysoko a švih, kterým se do skoku dostala ji nešťastně stočil prudce k zemi. Vypadalo to jen jako drobné zakolísání na zemi, dotek rukou a snaha vyběhnout dopředu. Avšak to bohužel nenastalo a Sarah se zhroutila k zemi nechápajíc co se to stalo. V momentě, kdy se podívala na svou nohu, začal obrovský nářek. Rychle jsme se k ní všichni seběhli. Nohu měla v kotníku vykloubenou dovnitř, byl to otřesný pohled a okamžitě se mi udělalo nevolno a naběhli slzy do očí. Věděl jsem, že tohle nebude dobré... Během dvaceti minut Saru odvezla sanitka do nemocnice, Maria a Matthias jeli okamžitě s ní. My jsme také chtěli, ale nemohli jsme. „Show must go on.“ Nechtěli jsme již cvičit, nemohli jsme se vůbec soustředit.

Nakonec jsme se zapřeli, zatli zuby a rozhodli jsme se, že budeme cvičit poslední sestavu pro Sáru. Oba jsme zajeli náš nejlepší výkon za celý víkend. Bohužel Sára to nemohla vidět. Okamžitě po cvičení jsme chtěli jet za ní, ale nebylo jak bychom jí mohli pomoci a bylo třeba, aby byl z našeho evropského teamu alespoň někdo na vyhlášení. Za hodinu jsme dostali dobré zprávy. Sára už se cítí lépe, dostala prášky a je na vyšetřeních. Byly jsme ujištěni, že je v těch nejlepších rukou a v nejlepší nemocnici v Sao Paulu. Postarali jsme se o Toleda a šli sledovat zbytek závodníků. Vyhlášení se neslo ve velmi příjemném duchu. Všichni byly jako vždy velmi srdeční. S Danielem jsme přebrali ceny i za Sáru, Marii i Matthiase. Všem poděkovali, rozloučili se a spěchali za Sárou do nemocnice.

Celou cestu jsem prospal, takže mi vlastně utekla velmi rychle. Zavezli jsme nejdřív všechny věci do vily a pak jeli hned do nemocnice. Sára již byla po vyšetřeních a s diagnózou „fraktura patní kosti a přetržené vnější vazy hlezna“. Na noc tu musí zůstat a chtějí ji tady operovat. Všichni jsou proti a chtějí, aby šla na operaci až doma v Německu. Daniel zůstává přes noc ze Sárou v nemocnici. My ostatní jedeme domů...

5. 10. 2009 – 9.00 hod.

Nachystal jsem Sáře a Danielovi všechny věci a byl jsem připraven, že pojedeme hned zpět do nemocnice. Ale v tom se ve dveřích objevil Daniel. Sáru pustí domů, cestu prý zvládne a operaci jí už domluvili rodiče v Německu. Jen jí vezmeme všechny věci a zpět do nemocnice.

Musím říct, že v tak moderní nemocnici jsem ještě nikdy v životě nebyl, byla zcela nová, prosklené výtahy, moderní pokoje. Daniel říkal, že se tam cítil skoro jako v hotelu. Sára již na nás čekala připravená. Vzali jsme všechny její věci a jeli se ještě naobědvat do nemocniční restaurace. Měli jsme před sebou dvouhodinovou cestu na letiště a pak spoustu čekání na letadla. Sára letěla v 17 hodin a Daniel se mnou v 22 hodin. Čekání na letišti jsme si krátili jak se jen dalo, nákupy v letištních halách, focení, ochutnávka zmrzliny, návštěva parfumerie atd. Ale ani tak nám to příliš neutíkal. Sára odletěla a už jsme tu byli jen Daniel a já. Byly jsme již unaveni, takže jsme v letištní hale sledovali filmy a jen tak bezvládně sledovali. Cestovali jsme opět s TAM, na jejich komfort jsme již zvyklí, cesta proběhla dle letového plánu. Přestup ve Frankfurtu a pak už jen 9 hodin vlakem domů z Lipska. Celý týden utekl hrozně moc rychle. Spousty nových nezapomenutelných zážitků, šťastných momentů, ale i nešťastných chvil.

Sára je již tři týdny po operaci. Zdá se, že by s tímto zraněním neměla mít do budoucna žádné potíže. Matthias psal, že jeho kotník je již na tom také lépe. Myslím, že i s těmi zraněními v nás zůstává především to pozitivní. Já osobně jsem načerpal spousty energie a neuvěřitelně zrelaxoval.

Na závěr ještě celkové výsledky:

Ženy juniorky: 1. místo Maria Bondar - RUS

Ženy seniorky: 1. místo Sarah Starck - GER

Muži senioři: 1. místo Petr Eim – CZE (2. místo Daniel Kaiser – GER, 5. místo Matthias Lang – FRA)